

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 205/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. H., S., a spoločnosti E., spol. s r. o., B., zastúpených advokátom JUDr. R. P., Advokátska kancelária, B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2 C 2/2008 z 28. februára 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 115/2008 z 11. novembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. H. a spoločnosti E., spol. s r. o., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2009 doručená sťažnosť Ing. Ľ. H. a spoločnosti E., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 C 2/2008 z 28. februára 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 115/2008 z 11. novembra 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že predmetom konania na okresnom súde a na odvolacom krajskom súde, v ktorom sťažovatelia mali procesné postavenie žalovaných, bolo zaplatenie sumy 2 800 Sk s príslušenstvom z dôvodu náhrady nákladov súvisiacich s vykonaným odtiahnutím osobného motorového vozidla.

3. Okresný súd zaviazal sťažovateľov spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanú sumu a zároveň ich zaviazal nahradiť trovy konania. Krajský súd ako odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Konanie bolo právoplatne skončené 5. januára 2009. Sťažovatelia 22. mája 2009 podali proti právoplatným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podnet Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania (ďalej len „podnet“). Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Košiciach listom sp. zn. Kc 159/09 z 29. júna 2009, ktorý bol sťažovateľom doručený 6. júla 2009, oznámila, že podnet odkladá.

4. Sťažovatelia v ďalšom obsahu sťažnosti podrobne poukazujú na dôvody, na základe ktorých podľa ich názoru došlo rozsudkami okresného súdu a krajského súdu k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy.

5. V petite sťažnosti sťažovatelia žiadajú vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkami okresného súdu a krajského súdu s tým, aby boli napadnuté rozsudky zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

11. Napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu nadobudli právoplatnosť 5. januára 2009, sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 6. septembra 2009 a ústavnému súdu bola doručená 9. septembra 2009.

12. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovatelia sa domáhali ochrany svojich práv na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy v čase, keď uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (m. m. I. ÚS 253/09, I. ÚS 133/10).

13. K tvrdeniu sťažovateľov, že „*Sťažnosť je podaná v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. (sťažovateľom bolo oznámenie Krajskej prokuratúry v Košiciach o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania doručené dňa 6. 7. 2009)*“, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu možné prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 133/10).

14. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že je na úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ustanovenie § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania teda nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana a z rovnakého dôvodu ho nemožno, ako bolo uvedené, považovať za dostupný právny prostriedok nápravy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (III. ÚS 11/04, I. ÚS 133/10).

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

16. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako oneskorene podaná, ústavný súd sa nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2010